

RECENSIE

Koken als daad van zacht verzet ****

WITLOF FROM SYRIA

ZA 30/06 - ZO 02/09 |
DEURNE | WWW.ZVA.BE

FOTO THOMAS DHANENS

Toon me wat er in je keukenkast staat, en ik zeg wie je bent. Soms steek je door te proeven van een lokaal gerecht meer van een volk op dan door het lezen van de krant.

Koken was ook het wapen van de jonge theatermaakster Sien Vanmaele om banden te smeden met Syrische vluchtelingen. Na een eenvoudige oproep – “Wil je met me koken?” – ging ze op bezoek bij enkele Syriërs in Vlaanderen. Niet met de bandopnemer, maar met de pollepel in de hand. Een neerslag van die ontmoetingen wordt tot begin september geserveerd in *Witlof from Syria*, een voorstelling onder de vlag van de Zomer van Antwerpen.

Op locatie in een voormalige puddingfabriek in Deurne kon de plek voor dit eetsprookje niet beter gekozen zijn. Nadat het zijn schoenen heeft verwisseld voor vilten slofjes, neemt het publiek in een dubbele rij plaats voor een rudimentair keukeneiland. Op tafel staat niet veel meer dan enkele potten specerijen, de sleutel tot een waar feestmaal.

Wanneer Vanmaele losbrandt, heeft ze het over haar regelmatige bezoeken aan een Syrisch gezin met jonge kinderen, de angst die de kop opsteekt in de keuken van een alleenstaande jongeman en over kneepjes die ze leert van een chef in een Syrisch restaurant. De verhalen baden in een saus van granaatappel, tamarinde en zoethout, maar dragen evengoed echo's in zich van een zwaar verleden. “Vluchtverhalen zijn nochtans mijn onderwerp niet”, merkt Vanmaele terloops op. Maar ook koken kan de trauma's niet verdringen, wel verzachten.

Terwijl Vanmaele vertelt, en hakt en kapt, kijkt het publiek eenvoudig toe. Soms zwijgt de actrice. Dan voel je de concentratie die het vergt om een biet gelijkmatig in dunne flinters te snijden. En tegelijk de ontspanning die daaruit voortvloeit. “Twee uur tortellini's vullen zonder iets te zeggen”: de beste herinneringen van Vanmaeles avontuur liggen in de daad van het koken zelf.

In *Witlof from Syria* poogt Vanmaele de opgedane ervaringen letterlijk en figuurlijk met het publiek te delen. Een grote zilveren dienschaal wordt gevuld met theeglaasjes. De kaas die in een linnen doek hangt te drogen, wordt uitgerold. De thee geserveerd. Met het vorderen van de voorstelling maakt een uitgelaten stemming zich meester van het publiek. Van welk kruid zou de thee getrokken zijn? Is dit nu yoghurt of kaas? Zou ik dit gerecht ook zelf kunnen bereiden? Het respect dat Vanmaele toont voor anderen gewoonten sijpelt ook door bij de toeschouwers. Als ze mekaars handen wassen, of eten van dezelfde schaal.

“De tijd staat stil in deze keuken en de wereld draait door”, merkt Vanmaele op. *Witlof from Syria* houdt zich ver van slogans, maar evengoed druipert deze voorstelling van engagement. Koken om de ander beter te leren kennen. Koken als een daad van zacht verzet. (id)

Gazet van Antwerpen/Vrijdag: Stad en Rand 30/06/2018, bladzijden 4 & 5

All rights reserved. Gebruik and reproductie enkel mits toelating van de uitgever via Gazet van Antwerpen/Vrijdag: Stad en Rand

